

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas IX. Post Trinitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

III. Iesus murmurantibus Phariseis & Scribis, quod cum publicanis & peccatoribus manducaret, respondit: *Non est opus valentibus medicus, sed male habentibus. Non enim veni vocare iustos, sed peccatores.* Quis quantumvis enormis peccator, modo seridè respiscat, de venia consequenda desperet, si Filium Dei, cœlestem medicum, propter se ad sananda peccatorum suorum vulnera de cœlo venisse veraciter credat? imò, quem non inflammet ad studium extremæ perfectionis immensa eius misericordia, ut certò & in se compleendum confidat illud: *Vbi abundavit delictum, superabundavit & gratia?* Fidio, feruens conuersio.

VI.	De fundamentis perfecti amoris Dei.	} 6. p. med. {	} 9
VII.	De internis amoris Dei actibus perfectè exercendis.		

9. Hebd.
post
Trinit.

Dominica VI. post Trinitatem.

De Villico iniquitatis. Luc. 16.

I.

I. Villicus diffamatus, quod dissipasset bona Domini sui, audiens

diensque: *Quid hoc audito de te? Redde rationem villicationis tua: iam enim non poteris villicare.* quomodo fuerit confusus & consternatus? quam anxius de reddenda ratione & instanti officij priuatione? Quanto magis confundi & consternari deberet quiuis peccator, & tepidus seruus Dei abutens, aut oscitanter vtens bonis sibi concreditis, (cuiusmodi sunt dona naturalia corporis & animæ, vt valetudo, ingenium, doctrina, eloquentia; & bona fortunæ, vt opes, dignitas, potestas; & dona supernaturalia, vt gratia habitualis, virtutes infusæ, auxilia gratiæ actualis, gratiæ gratis datæ) audiens vel per internas inspirationes, vel per piorum librorum, Superiorum, Concionatorum admonitiones de his omnibus strictissimam reddendam esse rationem? O quoties audis: appropinquat tempus reddendi rationem talentorum tam malè & languidè impensorum: dum tempus habes operare bonum: venit nox, quando nemo poterit operari? & cheu dissimulas? Metus iudicij, seria emendatio, & feruor proficiendi.

II. Villicus, quid sibi agendum, prudenter deliberans, cōcludit debitores

Domini.

Domini faciendos sibi esse amicos, cō-
donando aliquid de summa debito-
rum, idque confestim exequitur. Sic
peccator & tepidus seruus Dei, moni-
tus de instanti reddenda ratione, post
seriam deliberationem decernere de-
beret. deinceps talentis acceptis natu-
ræ, gratiæ, fortunæ impigrè vti, non
ad suam tantum spiritualem profectū,
sed ad maius quoque proximorum
emolumentum, idque eò feruentius,
quò certius nouit elapso tempore gra-
tiæ non fore amplius vllam, vel proxi-
mos operibus charitatis & misericor-
diæ demerendi, vel Deum precibus
placandi in æternum occasionem. Fer-
uor redimendi tempus perditum seria
pœnitentia, assidua charitatis & mise-
ricordiæ erga proximos, & pietatis er-
ga Deum exercitatione.

III. Laudauit Dominus villicum ini-
quiritatis, quod prudenter fecisset, *quia*
filij huius sæculi prudentiores filijs lucis in
generatione sua sunt. Heu, quanto pru-
dentiores, sollicitiores, feruentioresq;
sunt filij huius sæculi in captandis um-
bris diuitiarum, honorum, voluptatū,
quibus in æternum interitum demer-
guntur, quàm filij lucis in quærendis
veris thesauris puritatis conscientiæ,
soli-

soliditatis virtutum, & augmenti gratiæ sanctificantis, quibus æternam felicitatem sibi promereantur! Zelus feruenter in omni perfectione & sanctitate proficiendi, & merita augendi.

De filia Iairi Archisynagogi resuscitata. Matt. 9. Marc. 5. Luc. 8. II.

I. **I**esus cum à Iairo Archisynagogo, coram se prostrato, multum rogaretur, ut filia in extremis existenti manum imponeret, & sanaret, confestim relictâ turba, qua circa ipsum erat, sequebatur eum cum discipulis suis. En quàm paratus verè benignus & misericors Dominus non solum afflicto huic parenti, sic se humilianti, cum tanto desiderio ac fiducia filia sanitatem desideranti, sed omnibus afflictis similiter ad se confugientibus opitulari! Quàm longè superat hæc eius benignitas omnem paternam maternamque benignitatem! hoc credis, & adhuc eius plusquam maternæ dilectioni diffidis? Filialis fiducia & recursus ad Christum in omni angustia.

II. *Cum in via Archisynagogo nuntiaretur: Quia filia tua mortua est, quid ultra vexas magistrum. Iesus audiro verbo hoc, ait ei: Noli timere, tantummodo crede, & sal.*

& sal.

& salua erit. Quàm bonus Dominus, qui percutit & sanat, deducit ad inferos & reducit, voluit quidem hoc acerbo nuntio afflicti patris fidem probari, sed mox dignatus est eum suavissimè consolari. Sic nimirum semper cū Electis suis agere consuevit, & maximè cum ijs, quos insigni gratia hic dotare, & præcipua istic gloria sublimare decreuit. Resignatio in aduersis.

III. *Turba tumultuanti flentium & eulantiū ait: Quid turbamini? recedite, non est mortua puella, sed dormit. & exclusis omnibus, solos secum assumptis Petrū, Iacobum, & Ioannem, & parentes puella, tenensq; manum eius ait: Puella surge: & continuo surrexit.* Quanta potentia Saluatoris verbo mortuam suscitantis? quanta benignitas votis parentū tam liberaliter annuentis? quanto stupore, quanto gaudio, quanta reuerentia illi cum filiola duodenni amoris & lætitiæ lacrymis inundantes gratias egerint, & se totos eius obsequio deuouerint? Si merito illi hoc præstitere pro sanitate corporis, & vita temporali recuperata; quid tibi præstandum pro sanitate mentis, & vita æterna, quæ quouis peccato graui perditur, vel hucusque conseruata, vel
 toties

toties restituta? Gratitude, feruor se-
totum diuino obsequio perfectè im-
pendendi.

De duobus cecis curatis. Matt. 9.

III.

vers. 27.

I. **T**Ranseuntem Iesum secuti sunt duo
caci clamantes, & dicentes: Mife-
rere nostri fili David: cum autem venisset
domum, accesserunt ad eum caci, & dicit
eis: Creditis, quia hoc possum facere vo-
bis? dicunt ei: utique Domine. Magnum
malum cæcitas corporis, at multò ma-
ius malum cæcitas mentis: illa priuat
oculos corporis vsura lucis creatæ, &
colorum: hæc priuat. oculos mentis
vsura lucis increatæ, & rerum omni-
um ad æternam salutem pertinen-
tium? quanto ergò maius beneficium,
ab hac, quam ista liberari! Si ergò
tu ab hac liberari desideras, ne te pi-
geat cæcos istos sepius instanter Chri-
sto supplicantes imitari. etsi enim is
paratissimus est te voti compotem fa-
cere, nihilominus prius explorando
fidem, fiduciam & resignationē tuam,
cupit meritum tuum augere. Grati-
do, fiducia filialis, amor.

II. Tunc

II. Tunc tetigit oculos eorum, dicens: Secundum fidem vestram fiat vobis. Et aperti sunt oculi eorum. O quanta bonitas Domini, qui ideò distulit confestim eos exaudire, vt cum maiore eorum merito posset eis visum corporis simul & mentis restituere! Idem tecum misericordii consilio toties facit, quoties te, petentem à quacunque animi vel corporis molestia liberari, non statim exaudit. Spes longanimis, resignatio in manu diuinæ prouidentiae.

III. Et comminatus est illis Iesus, dicens: Videte ne quis sciat: illi autem exeuntes diffamauerunt eum in tota terra illa. Disce à Domino, fugam laudis humanæ, & excis illis gratitudinem & zelum diuinæ gloriæ.

IV. De sanato Paralytico iuxta piscinam probaticam. Ioan. 5.

I. Ascendens Iesus Hierosolymam ad celebrandum Festum Iudaorum, post templum piè visitatum, & gloriam æterni Patri delatam, contulit se ad piscinam quinque porticus habentem, vbi erat iugens multitudo languentium, cacorum, claudorum, aridorum expectantium aqua motum, post quem motum ab Angelo certo tempore factum, quisquis ager primus ingrediebatur.

sanna

sanabatur. En quàm studiosè Filius Dei, è cælo descendens ad Nosocomium huius mundi quærit languentes, quos sanat, afflictos, quos erigat, mortuos, quos viuificet; quàm paternè ijs non vnâ, sed septem piscinas septem Sacramentorum, quibus ab omnibus animarum morbis curentur, & in spiritali vita conferuentur, prouidit? quàm auidè cupit ijs impertiri solarium & auxilium, modò ipsi iuari velint, & non ponant obstaculum? O vtinam languentes, cæci, claudi, aridi quoad animâ tam optarent à languoribus suis liberari, quàm paratus est cælestis Medicus ijsdem mederi? Sed eheu quoties languor ipse stultè amatur, Medicus impiè contemnitur! Gratitude, amor, feruor mentis sanitatem recuperandi & conferuandi.

M. Iesus in vnum; 8. annos habentem in infirmitate sua, præ tot alijs languidis misericordiæ oculos conijcit, rogans eum: vis sanus fieri? Quàm reuerenter hîc suspicienda, approbanda, collaudanda gratuita miseratio Saluatoris, vnum illum, ex tanta turba languentium sanandum deligentis? quanta illa gratia sic peculiariter à diuina benignitate respici? quanto maior ex

Nosodochio huius mundi spiritualiter morbidis referrissimo, vnum aliquem delegi, præ tot alijs, ex iisdem flagitijs, tenebris, miserijs miserico- diter extrahi, atque in paradysum sta- tûs perfectionis transferri? insuper v- num aliquem ex massa corruptionis tot myriadam pereuntium in filium gratiæ, in hæredem regni eligi! O al- titudo diuitiarum sapientiæ, iustitiæ, & misericordiæ Dei, quàm inuestiga- biles viæ eius! Reuerentialis admira- tio & collaudatio diuinorum iudicio- rum. Gratitude, amor tam gratuitus Benefactoris.

III. Christus languidum illum sanari- auidè expetentem, suamque imbecil- litatem agnoscentem & dicentem: *Do- mine, hominem non habeo, vt, cum turbatus fuerit aqua, mittat me in piscinam.* Solo verbo ex plenitudine potentiæ suæ san- nat dicens: *Surge, tolle grabatum tuum, & ambula.* En quàm suauius misericor- dia Domini tam benignè languido illi omni ope humana destituto subueni- entis, quasi diceret: *Ecce ego Filius Dei, pro te factus homo, sum ille ho- mo, quem expetis, per quem iuueris, saneris, salueris.*

Toties eandem misericordiam tibi
& cui-

& cuius peccatori exhibet, quoties ad pœnitentiam & gratiam suam in-
 nitat Cuius cor, quantumuis durum,
 non colliquescat, si tantam Sponsi sui
 benignitatem erga se profundè expen-
 dat? Quis insuper secum reputans,
 quot animæ toties idèd pereant, quod
 hominem, à quo instruantur, mo-
 neantur, iuventur, non habeant, ad in-
 timam compassionem, ardentemque
 ijs, pro modulo suo, subueniendi ze-
 lum non accendatur? Amor Iesu, ze-
 lus animarum.

De eodem. ibidem.

V.

I. **S**ANUS factus sustulit grabatum su-
 um, & ambulabat, quantumuis
 esset dies Sabbathi, & Iudæis id prohi-
 bentibus respondit: *Qui me sanum fe-
 cit, ille mihi dixit: tolle grabatum tuum,
 & ambula.* nesciens quis is esset. Iesus
 enim declinarat à turba constituta in
 loco. Imitanda in languido illo cœcæ
 obedientiæ promptitudo, in Christo
 humani plausus detestatio, & calum-
 niatorum inuidiæ declinatio.

II. Iesus illum postea in templo in-
 ueniens sic monet: *Ecce sanus factus es,
 iam amplius noli peccare, ne deterius tibi*

Kk 2

ali-

aliquid contingat. Quam feruenter ille languidus à paralyfi 38. annorum liberatus gratias Deo pro accepto beneficio egerit, & seriam vitæ emendationem proposuerit? quanto feruentius Christus pro patrato à se miraculo æternum Patrem magnificarit, & firmum constansque seriæ conuersionis propositum illi inculcarit? imò etiamnum omnibus toties inculcet, quoties eos à languoribus animæ liberat? Memento ergò quoties te sentis ad respiciendum excitari, hoc ipsum tibi à Christo insusurrari. Gratitude, seriæ conatus vitam emendandi.

III. Ille, sic à Christo admonitus, cum gratum se animo & verbo exhibuisset, reipsâ beneficium compensaturus Iudæis nuntiauit Iesum esse, qui se fecisset sanum, optans videlicet, illum ab omnibus agnosci, suspici, magnificari, pluresque similis gratiæ participes fieri. Quanto maiori affectu cuius peccatori à Christo vitæ gratiæ restituto id præstandum exclamando

Psal 50. corde, ore, ipso opere: *Docebo iniquas vias tuas, & impij ad te conuertentur.* Et:

Psal 65. *Venite narrabo omnes qui timetis Deum, quanta fecit Dominus anima mea.* Gratitude.

ritudo, zelus errantes animas ad Christam reducendi.

De externis actibus amoris perfectè exercendis.

De Incitamentis amoris Dei.

} 6. p. med. {

{ II. VI.

{ 12. VII.

Dominica X. post Trinitatem.

10. Hebdom. post Trinitatem I.

De fletu Christi super Ierusalem. Luc. 19.

I. Videns Iesus civitatem fleuit super illam dicens: Quia si cognovisses quae tibi dessebat pius Dominus non solum horrendum ingratae urbis excidium, sed aeternum potius tot ingratorum Iudaeorum, imò omnium peccatorum reprobatorum interitum; insuper summam eorum omnium caecitatem, & stupiditatem, uti & tuam, & omnium tepidorum collatis talentis naturae & gratiae tam oscitanter vrentiam supinam ingratitude & socordiam; & quidem eo amarius flebat, quod clarius omnia & singula omnium & singulorum peccata, & debita iisdem

Kk 3

cam